

Z a.
1468

W
W W W

W W

V. g. F.

(cat. 4, 198.)

ORATIO FVNEBRIS
IN
EXEQVIIS SOLEMNIBVS
VIRI SVMMI AC IVRISCONSVLTI
ILLVSTRIS
GEBHARDI
CHRISTIANI
BASTINELLERI D

SAC. REG. MAI. POLON. AC PRINC. ELECT
SAXON. A CONSILIIIS AVLAE CONSIST
ECCLES. DIRECTORIS CVRIAE PROVINC
ET SCABINATVS ASSESSORIS DECRET. PROFESS
PRIMARIJ ATQVE ORD. IVRIDICI ORDINARIJ
ET SENIORIS

IN AEDE ACADEMICA

A. R. G. CID ID CC LV

XI. KAL. NOVEMBR

HABITA

AB

IOANNE FRIDERICO HILLERO

PROF. PVBL. ET SCHOL. RECT

VITEMBERGAE

PRELO EPHRAIM GOTTLÖB EICHSFELDI

ACADEMIAE A TYPIS

21.

*Pavli.
Kauf.
Jan 12*

V. 9

Q. D. B. V.
RECTOR ACADEMIAE
MAGNIFICE

PATRES ACADEMIAE CONSCRIPTI
COLLEGAE VESTRI MORTE TRISTISSIMI

AVDITORES CAETERI QVI AD HAS EXEQVIAS CONVENI
STIS SVO QVISQVE LOCO GRADVQVE
HONORATISSIMI

TVQVE DOCTORE TVO ORBATA IVENTVTIS
ACADEMICAЕ MOESTISSIMA CONCIO

Si mens mea respicit ad superioris exitum
mensis, huiusque initium, et, quid in hoc
pleno sanctitatis loco egerimus, quid nunc
fufcipiendum negotii fit, mecum reputo,
toto commotus animo, quid dicam, aut
quo modo partibus, mihi impositis, fatisfacere pro ui-
rili possim, uix intelligo, Auditores. Namque ad hoc

A

tem-

tempus, triumphantes gaudio saecularem pacis memoriam religiosae concelebrauimus, quae possessionibus nostris securitatem, quietem literis, sacris libertatem, confirmarat, nosque sumus mutuis profecuti congratulationibus, quod summo Dei pacificatoris nostri beneficio salui incolumesque, uniuersi ac singuli, diem potuimus agere, quem nostrum nemo uidit unquam, nemo uidebit. Laetissimae festi atque solemnis temporis celebritati feralis pompa iam succedit, pro uultu, uoluptatibus erecto, capite demisso, terram intuemur, uox nostra, gratis personans carminibus, moesto silentio conticescit subito atque obmutescit. Ipsa huius aedis forma noua me perturbat, in qua, quocumque oculos conuerto, ornamentorum splendorem, religionis, doctrinae, pacis, commune uinculum exprimentium, requiro, quem fordidus squalor conuersione nec opinata obscurauit. Ecquae tandem causa uicissitudinis tam subitae, quae spes nostras sefellit, quae tantum nostrum lessum fecit, quae feriis nostris iucundissimum praeter spem opinionemque finem attulit adeo lucuosum

Iacet acerba prostratus morte, iacet is, qui continu-
is diebus in communis uenerat hilaritatis societatem, hodierno desideratus die, **GEBHARDVS CHRISTIANVS BASTINELLERVS**, Gentis suae praesidium, Ordinis sui caput, huius Literarum Sedis decus, annis meritisque uenerandum. Huius insperatus obitus tam celerem ad contrarias animi commotiones transitum peperit, nosque a plausu redegit ad plangorem, si, quid quantumque amiserimus, cogitemus. Iustis igitur lamenta-

mentationibus calamitatem, quam accepimus, deplorare uobiscum possem, Auditores, et sensum uulneris, nobis inflicti, alere oratione atque augere

Sed fidei, quam duce Christo profitemur, praestantia uel medios inter luctus recreat animos ac reficit, et facie mortis laetiori ad Iobelaeam reuocat iucunditatem. Talibus certe gratulationibus funus suorum duxerunt prisci Seruatoris nostri focii, atque eximium nobis, quod imitaremur, exemplum reliquerunt. Sparsit illud in memoriam posteritatis sempiternam os Chrysofomi coeleste, et compluribus in locis, praecipue tamen in exquisita de dormientibus oratione, pro dignitate commendauit. Namque, ut nonnullos a desperatione gentium profanarum abiecta atque humili reducat ad spem reditus in uitam, qua amicorum Christi robur animi fulcitur, grauissimas interferens causas, nostrorum hominum mortes, non dolori materiam dare, demonstrat, sed magnae delectationi. Itaque eos cantiones maxime funebres iubet agitare diligentius, in quibus non lugeant, nec lamententur, sed Deo gratias agant, pro beneficiis, demortuis hominibus per omnem uitam praestitis, pro liberatione ex omnibus, quibus mortalis conditio prematur, aerumnis, pro uictoria denique ab hostibus reportata, ac tot tantorumque commodorum dulcedine mirifice exultent. Quae uirtutis excelsae uestigia, praeclare impressa, pace Vestra, ego nunc persequar, Auditores, atque Imaginem felicitatis eruditae, Iobelaeo beatae mortis die consummatam, in Bastinellero nostrate, uobiscum contuebor. Quod si humanitate beneuolentiaque Vestra me subleuaritis, ita me tra-

ctabo, ut et gloriae Dei hoc in sanctissimo loco serui-
am, et Baftinelleri memoriae consulam, et generis eius
mitigem moerorem, et saeculare gaudium, Vobis multo
fuauiusimum, conferuem

Rapit me in admirationem felicitas erudita Baftinel-
leri, Iobelaeo die mortis absoluta beatae, Auditores. Sed
erunt fortasse, qui mirentur, quid sit, quod hominibus
eruditis ego felicitatem tribuam, ab eruditione penitus
abhorrentem. Quod ut efficiant, cumulabunt sine
mora miseras hominum literis excultorum, numero
plurimorum, quae planissime doceant apertissimeque,
artes, quae ad humanitatem pertineant, nos bene peri-
tos reddere, non felices. In credendo pertinaciores nos
ablegabunt ad Theophili Spizelii literatum infelicem,
ex quo, quot quantisque malis exagitentur homines
liberalissimis studiis affluentes, fatis appareat. Nondum
fidem si habuerimus, analecta Maccenii de calamitate
literatorum pleno ore laudabunt, ubi Petrus Alcyonius,
Ioannes Pierius Valerianus, Corneliusque Tollius, infe-
licitatem literatorum generatim, et Iosephus Barberius
miseriam Poetarum Graecorum, in illustri posuerint
monimento

Neque uero his ego rationibus de proposito di-
moueor, felicitatis eruditae praedicandae. Et enim
quod hominum scientiis politorum culpa crimen ad-
mittitur, in ipsas plerumque confertur literas, secun-
dae parentes fortunae. Quot, quaeso, literis nauant
operam, qui leuitate animi temeraria inuidiam constant
omnium, cum eaque pestem ac perniciem. Quot plu-
rima-

rimarum nari scientiarum malunt esse, quam uiri boni, qui soli ueram capiunt felicitatem. Quot ita se libris abdunt, ut eorum, quae didicerint, nihil possint in aspectum lucemque proferre, moribusque insolentibus suas ipsi res secundas impediunt. Quorum angustias omnium nemo facile uitio uertet eruditioni, nisi qui cum Agrippa uelit nefarie omnium uanitatem scientiarum accusare. Tum uitae felicitas bonis externis aestimanda non est, sed sapientum iudicio germana inoles eius consideranda. Est enim haec calamitosa nox plerorumque mortalium menti offusa, atque ab Seneca praeclearo de uita beata libro discussa, qua antecedentium turba eos abripit, qua, ad firmam stabilemque commoditatem contententes ac prosperitatem, cursum non ad optimam uiam, sed usitatissimam dirigunt, tum se felicissimos arbitrati, si polleant opibus, si diuitiis abundant, si honoribus in coelum tollantur. At quis, cui sana mens est, ita se abiiciet ac prosternet, ut inter se et quadrupedem discriminis intercedat nihil, quis ludibriis fortunae, profligatissimis saepe flagitiis amictioris, quam uirtutibus insignibus, confidet, quis plurimum, quibus raro placent meliora, ad sententiam accedet. Quin uera uitae felicitas ponitur in pietate, fidei non infucatae filia, quam uirtutum chorus omnium cingit, quam gratiae fiducia diuinae aduersus omnes hominum temporumque iniurias firmat, quam recte factorum conscientia incredibili perfundit solatio, quam futurae spes immortalitatis tuetur. Quae uitae beatitas, tantum abest, ut ab eruditione, hoc nomine digna, seiungatur, ut cum ea semper arctissime copuletur. Namque haec suae sibi ignorationis de recta ad

B

salu-

salutem uia conscia, uerbi diuinitus prodi ductum exploratissimum non repudiat, insanientis ritu sapientiae, sed cupidissime quaerit, inuentum ingreditur, nec defatigata prius, quam peruenerit ad metam, consistit. Quod si lumen exemplorum desideras, ad eiusdem Te Spizelii, quo superiore nos loco oppugnasti, remittam felicem literatum, ac potius felicissimum. Quid plura. Proponamus nobis ante oculos Bastinellerum, ut supremum ei honorum habeamus, eiusque in uitae pie feliciterque peractam, tanquam in speculum felicitatis eruditae, intueamur

Ac primum quidem omnium satis constat, plurimum ad hanc felicitatem momenti generis, quo nascamur, nobilitate contineri, non tam sanguinis ipsius praerogatiua quadam, in toto genere humano labe mortali contaminati, quam quod, iudice Tullio, optima hereditas a patribus traditur liberis, omnique praestantior patrimonio, gloria uirtutis rerumque gestarum, cui dedecori esse, generosa ingenia nefas iudicant et impium. Hic quam lateant acres stimuli, dies noctesque pungentes, non Romani senserunt modo, sed etiam imaginum iure exacerunt. Id quo ualeat, nemo prudentius, nemo grauius, nemo copiosius, exposuit Polybio. Nam causas anquirens, quam ob rem gens Martia, Carthaginensibus rei naualis usu inferior longe, superior tamen semper discesserit, nullam reperit efficaciorum maiorum gloria, quorum uultus similitudinem, in cera summa arte impressam, quotidie cernant posterari, quos pomparum funebrium ferculis elatos, in foro ad rostra sedentes, plenos grauitate, conspiciuntur, quo-

quorum res gestas magna audiant laudatione renouari. Quo quidem spectaculo nihil censet pulchrius Megalopolitanus, nihil ad inflammandum posteritatis ardorem uehementius, ut pari concitatione mentis ad eandem uirtutem, atque adeo felicitatem, feratur. Quis est enim, quem imperus ad laudem non capiat, cum uirum, quos decora commendarunt aeternitati, uelut uias spectat effigies ac spirantes. Tulit uero populus Romuli cumulos expectationis suae fructus, atque integras coluit gentes, in quibus nullus a uirtute felicitateque degenerauit auita. Hoc fuit in numero genus Scipionum, sermone trito prouerbio, ipsius sapientiae stirpe generatum, ut alias gentes Romanas taceam

Venio potius ad Bastinelleram, quam si fatalibus illis adiunxero, nihil assentationi tribuo. Origines repetit suas ex Heluetiis, singulari Dei prouidentia e faucibus interitus erepta. Et enim generis auctor Bastinelleri sedem rerum suarum ac fortunarum fixam Plurii, in comitatu Clauennensi habet. Animi relaxandi causa cum duobus filiis deambulat, tranquilla coeli serenitate ad campum remotiorem inuitatus. Interea dum morantur diutius, saxa de improviso rumpunt, auulsa de montis uertice praecipitant; uicum obrutum altissimis uoraginibus summergeunt, Bastinellerus cum duobus natis euadit. Veneramini mecum, Auditores, nomen benignissimum, quod sua coelesti ope Bastinellero generi signum felicitatis sustulit tam admirabile, atque translatum in Germaniam, sobolis foecunditate propagauit, ut plures eruditionis amplitudine munerumque florentissimos uiros proferret, in his Gebhardum

dum nostrum, hac inusitata gentis suae felicitate, ad gloriam eius nouis ornamentorum accessionibus illustrandam, excitum

Sed parum proficit felicitas indolis uel optimae, nisi educatione sollicita, conformatione doctrinae diligenti, ipsoque uitae usu, limetur. Est enim feraci similis agro, qui, spinis oblitus, nullas fruges largitur, mature cultus, spem superat. Gemmae respondet rudi, nullum splendorem spargenti, nisi manus artificis accedat. Quo magis detestanda plurimorum negligentia parentum uideretur, quam Crates quondam tulit aegerrime, ex altissimo loco suis acclamaturus ciuibus, quo ruitis, mortales, qui magno studio incumbitis ad opes possidendas, sed eorum, quibus relinquatis, uel nullam curam suscipitis, uel exiguam. Alii magnitudinem liberalis disciplinae non ignorant, sed in modo proles educandae saepe multumque peccant. Latius patet hic locus, quam ut eum percensere copiosius possim. Temperare tamen mihi non possum, quin unum attingam, e quo felicitas ingenii cultus Bastinelleri clarissime elucet. Plerique, quos generis dignitas altius euehit, praefertim si rem habent, tum nihil ad ingenii culturam liberis suis defuturum confidunt, cum ad externos, quam primum, proficiantur, atque peregrinatione erudita, quae perceperint domi, foris in succum uertant sanguinemque. Neque uero is sum, qui recte sapienterque factorum opportunitates itinerum uarias in dubium incertumque reuocem, a Baudelotio docte eleganterque enumeratas. Nihil dicam de prudentia peregrinandi, quam ciuili iudicio Conringius informauit, quaeque, quod salubre sit ac frugiferum, sedulae apes instar,

star, undique colligit, sed foedum inceptu, foedum exitu, uitat. Nihil commemorabo eruditionis omnium incrementa, more ueterum philosophorum, terris compluribus adeundis, amplificanda. Nihil afferam de morum humanitate, aliarum institutis gentium mollienda, praeconceptis depositis opinionibus, quas nimius amor patriae instillarat. At peregrinatorum pauci his perfruantur utilitatibus, animumque alienum ab religionis castitate, ab sagaci rei publicae constitutione, ab simplici uitae integritate, referunt, opibus exhausti, maleficiorumque faucii uulneribus. Tantis adductus detrimentis, Gottlibius Samuel Treuerus auctor est, ut licentia peregrinandi legibus circumscribatur, et dirigatur in utilitatem summorum imperantium, et rei publicae. Addit praecepta illustrium uirum, iuuentuti alio commente tenenda, in quibus, nescio, quid sapientius, quid fructuosius, moneri possit, institutione paterna, supremaque uoluntate Martini Geieri, qua suum format filium, eumque unicum, Ioannem Christianum. Hic bene praecipitur, ei, qui cum fructu cursum peregrinationemque moliat, principio firma iacienda rerum fundamenta diuinarum, tum limandum ingenium iudiciumque politicioris ratione humanitatis, deinde notitiam rerum publicarum, incorruptis rerum gestarum monumentis fultam, comparandam, postremo scopum figendum, quo omnis itineris ratio collineet.

Quanta gaudet felicitate Bastinellerus, quem parentes, recordatione nostra dignissimi, regula tam praestabili, eduxerunt, Andreas Bastinellerus, et Barbara Dorothea Freysteina. Quam religiosa pietate

C

men-

mentem eius consecrarint, uita loquitur omnis, atque insigniter oratio declarat, in hac ipsa aede anno professionis Augustanae saeculari habita. Quam assiduum literis elegantioribus dederit operam, Panegyricus prodit, in sacrum Regis nostri potentissimi connubiale, carmine Germanico ualde uenusto, publico nomine recitatus. Sed totum in se conuertit iuris prudentia, non quaestuosa ista, sed sublimior, quae iuris fontes omnis adit, atque interiores eius recessus in Academia transdit. Quo in consilio defixus unice, Iuris consultorum scholas non interuifit, sed continentibus studiis frequentat, ac Strykium praefertim, iuris interpretem solertissimum, audit. Sic praeparatus, finisque sibi praefixi memor, non tam Galliam, Italiam, aliasque regiones petit, quam celeberrima patriae nostrae loca, cum primis Vindobonam, Ratisbonam, Wetzlarium, ut, quem ad modum ipse in uitae suae decursu prae se fert, Germaniae rationes pernoscat, et summorum imperii tribunalium contemplatione, maiora faciat spatia in consuetudine iudiciorum. Domum, a qua nouem menses auferat, reuertens, fert laborum pretium, priuatim initio docet alios, causas in uariis agit foris, ac, Strykio duce, summos ordinis sui capeffens honores, felicitate crescit. Neque enim scholas modo publicas aperit priuatasque, sed etiam scriptis nominis sui famam latius diffeminat. Qua permotus Rex immortalis memoriae, Augustus II, euocat eum in hoc omnis doctrinae domicilium, ubi per gradus Ordinis sui escendit in summum, ac rei publicae nostrae literatae clauum feliciter aliquoties tenet. Nostis, Auditores, eius in nos merita, nostis patientiam laboris, nostis facilitatem morum,

rum, nostris probitatem animi, qua profuit omnibus, offuit nemini. Scientiam uero iuris subtilem, neruosamque loquendi breuitatem, ab omnibus statim agnitam uehementerque comprobata, qua Bastinellerus efflorescit, nunquam cogito, qui mihi ueniat in mentem illa Ciceronis comparatio, Seruium cum Scaeuola contendentis. Scaeuolae quidem magnum iuris ciuilibus usum largitur, sed artem Seruio, res latentes explicandi, causas obscuras interpretandi, ambigua primum uidentur, deinde distinguendi, postremo certam legum regulam habendi, qua iusta iniusta iudicentur, adiuncto dicendi genere accurato, quod ex scriptis eius, quorum similia nulla sunt, facillime perspicere possit. Tot adiutus praesidiis, par fuit negotiis, adeo uariis arduisque, eorum copia ut possit industria fatigari, uel exercitatissima

Has ipsas molestissimi curas muneris summopere leuauit concors matrimonium ac foecundum, magna pars felicitatis eruditae. Pleni sunt eruditorum hominum libri praedicationibus eius, certatim profusus, quibus nihil homini literis dedito ducunt exoptatius, coniuge amante, rei prouida familiaris, studiosa liberum educatrice, ad Corneliae similitudinem, quae natos suos in maximis numerauit ornamentis, summo eos amore complexa. Qui si fuerint superfites, si nepotibus patris charitatem duplicarint, si in magno honoris gradu rem publicam adiuuerint, Solone iudice, patrem felicem beatumque efficiunt. His de causis enim Solon apud Herodotum non Croeso dat felicitatis principatum, eius diuitiarum splendore contempto,

fed Tello Athenienfi, propter liberum nepotumque honeftatem ac uirtutes, atque extantum uitae fpatium. Nihil praeter ea ad felicitis coniugii menfuram poftulant gentes, a ueri Dei cultu feiunctae. Tabulae uero diuino afflatu exaratae numinis metum in coniuge, eiusque fubole, aliaque praepouunt decora, quae ab Salomone literis mandata, Formeyus exornat egregie in Philofopho Chriftiano

Habes eorum complexum in matrona primaria, Baftinelleri coniuge, ab eo nunquam, nifi morte fua, conturbata, Gottlobii Friderici Nefteri unica filia. Cuius nifi parcerem modestiae, facultas mihi daretur, eius honorificentiffime collaudandae. Eam tamen uirtutem tacitus praeterire nullo modo poffum, quam Sanctior Spiritus grauius imperat, qua illa uult in primis cenferi, qua liberos ab ineunte aetate affuefactos, magnopere lactatur, fummam in Deum pietatem. Atque huic acceptam refert ipfa connubii fui felicitatem, in quo cum marito coniunctiffime uixit. Huic debet Filiorum trium gaudium, quorum duo fapientiffimo Borufforum Regis iudicio probati, ad infignes iam funt honores prouecti, tertius, paterno funeri multis cum lacrymis iufta foluens, portum proxime profpicit. Huic attribuit Filiae fpectatiffimae fortunam, qua, propter ftrenuam matris aemulationem, eam in finu fert oculisque Maritus ampliffimus, Soceri defideratiffimi cafum nobis cum grauiffime complorans. Huic poftremo adiudicat incrementum domus fuae pulcherrimum in nepotibus amoenis, quorum confpectus tam ipfi, quam marito, animum faepe multumque permulfit. Quid ad

ad hanc felicitatem coniugialem, tam suauem, quam stabilem, potuit addi, Auditores. Nihil, nisi Iobelaeus mortis beatæ dies, ante quem beatus nemo

Dices fortasse, quid, num tu mortem Iobelaicum uocabis diem, quæ tristitiæ plus affert, quam gaudii. Est enim funebre peccati auctoramentum, quod animi coniunctionem corporisque dirimit, nosque de complexu nostrorum abstractos, omnibus fortunis euertit. Longe tristiores dissolutionis naturæ imaginem comprehendit animo nobilis ille clarusque Iurisconsultus, Franciscus Hotomannus. Ad hunc, aqua intercute conflantem, Scipio Gentilis, præter cæteros apud eum gratosus, accedit, ut ægrum non uisat modo, sed etiam, salute iam desperata, consoletur. Salutatur eum, more suo excellentiæ honore affectum, quem ipsi multa merita magnaue conciliarant. At Hotomannus indignabundus, quid tu uero, mi Scipio, inquit, excellentiam meam dicis, dic meum naufragium, meam miseriam, meam interneccionem, morior nunc ego, et omnia mea mecum, quæ imprudentia uiuo eripuit. Quis adeo funestam rerum commutationem cum Iobelæo tempore comparabit, nisi forte uelit ipsi repugnare naturæ, hanc fatalem horam grauissime reformidanti. Equidem largior, mortis, per se spectatæ, formam et quasi faciem horrore mortales perfundere, quorum corpus elegantissime coagmentatum, in cinerem pulueremque redactum, dissoluit. Crescit cum pudore metus, ubi causas eius ultimas repetimus, quas cum nesciat ratio, parum abest, quin eo prorumpat audacia, ut Deum ipsum, temere postulatum, reprehendat. Quod si labes conscientiæ, superiorem uitæ conditionem non sine causâ accusantis, oppresserint animum, querelas magis cum Hotomanno fundes,

D

quam

quam in finu gaudebis glorioſe. At nos beatum e uita,
pie peracta, diſceſſum nobis ante oculos proponimus,
eiusque non tam externam ſpeciem, quae perterrere
nos aliquantum poſſit, conſideramus, quam fructus in-
gentes praeclarosque percenſemus, quorum multitudi-
ne acerbitates omnes leniuntur. Hac mente diem ſu-
premum Iobelaem nominamus, maxima ducti utrius-
que conuenientia, ſi legibus, diuinitus promulgatis,
iudicetur. Quarum ſapientia, nunquam ſatis inueſti-
ganda, ſicut rei publicae conſulit, ita doctrinas altiores
memoriae prodit, hiſce umbris inuolutas. Videt eas
Fridericus Spanhemius, ſcitaque breuitate complexus,
hereditatis ſempiternae ſimulacrum, atque ingreſſus in
gaudia coeleſtia, non obſcure in illis reperit, cuius ſenten-
tiae, multis confirmatae rationibus, aſſentiri, me nunquam
poenitebit. Iobelaeus quondam fuit tempus quietis,
laetitiae, libertatis. Supremo die pariter a laboribus
requieſcimus, gaudii coeleſtis copiis circumfluimus, ac
per omnem uitam mortis metu ferui, plene manumit-
timur. Iobelaeus reſtuit homines ad priſtinas poſ-
ſeſſiones, uariis amiſſas modis. Supremo die redimus
in Paradifum, ex quo noſtra nos in Deum perfid-
dia eiecit. Iobelaeus diſcrimen dominorum ſuſtulit et
feruorum, eoſdemque redegit ad ultimam aequalitatem.
Supremo nos die in coelitum peruenimus conſilium,
in eoque Deum, cui ſoli ſubiicimur, communi aevi ſem-
piterni uſura, cernimus. Iobelaeus debitoribus debita
remiſit, cum eiſque ſolutionis praefſtandae angorem.
Supremo nos die, uacuitate peccati omnibus numeris
abſoluta, a corpore mortali diuellimur

O felicem igitur Baſtinellerum die mortis ſuae Iobe-
laeo, tam placidae, tam mollis, ut non e uita, ſed e do-
mo in domum uideatur demigrare. Id quam fit expe-
tendum

tendum idem, quem supra testem citavi, Solon Croeso significat, secundas felicitatis partes Cleobi concedens ac Bitoni, quod, matris in templum deductae uoto, celere uiuendi finem habuerint. Cicero uero, senectutem ab iniquis defensionibus, duo felicitatis erudite genera commemorat in primis, unum, si maneat ingenia senibus, ne cogantur in studiis obmutescere, alterum, si quiete, et pure, et eleganter, actae aetatis placidam ac lenem senectutem facili finiant exitu. Affert ideo iuris consultos, pontifices, augures, philosophos, senes, quibus tam secundus uitae cursus contigerit. Praecipue tamen Platonis sui prosperitate mouetur insigni, cuius aetas extrema non modo languida non fuerit, uerum etiam operosa, aliquid semper agens et moliens, cuius mors erudita uitae aequalis. Namque uno et octogesimo anno scribens mortuus, Cicero postremum uidetur actum splendidissima felicitate pulcherrimaeque transegisse. Quid alii senserint quamplurimi, nihil opus est enumerare, quod eorum testimonia hac de Euthanasia in bono lumine collocauit Bergerus, eheu, quondam nostras, exitum Abichtii similem adeo dulci illustrans oratione, ut, quoties eam lego, magno flagrem desiderio, aequalis felicitatis impetrandae. Hanc uero Bastinellerus iam sortitus est, eodem die efflans animam, quo, uiribus animi corporisque uegetis, pro fausta fascium permutatione academicorum uota hic nobiscum nuncupat, quo Genere suauissimum, dilectissimam Filiam, spem gentis tenerrimam, aduentantes postremum osculatur, quo inter prandendum sermones miscet blandos, nihil sentiens cruciamentorum, quae mortis imaginem terroribus complent, diu ante fati praemunitus, quod semel iterumque impetum eius sustinuerat, eoque com-

monefactus, domum suam constituerat. En haec illa est imago felicitatis eruditae, Iobelaeo mortis beatae die, consummatae, Baftinelleri uita obituque expressa, Auditores

Qua propter Tibi, immortalis Deus, nostrae auctor uitae, mortisque moderator sapientissime, deuotissimas habemus, et agimus gratias, quod in Baftinellerum plurima contulisti maximaque beneficia, quibus eius est uita omnis referta. Tua prouidentia plane singularis eum produxit in lucem, e gente ruinae proxima, sed Tuo praepotenti auxilio seruata. Tua prouidentia eius iuuentutem, ab innumerabilibus hominum consccleratissimorum illecebris defensam, in doctrinae officio uirtutisque retinuit. Tua prouidentia ad summos eum honores extulit, meritisque cumulauit, nulla unquam obliuione delendis. Tua prouidentia uitae sociam ei adiunxit, gratia Tua, illis ornatam dotibus, quibus domestica felicitas haud minimum augetur. Tua prouidentia id, quod homini maxime est optandum, ei indulfit, uitaeque finem ac terminum constituit ita, ut, sine morbi longioris difficultate, sine doloribus corporis debilitati ac fracti, euolaret in coelum. Hic tu eum perfunde coelestibus deliciis, quas ab aeterno piis destinatas, in omnem cumulas aeternitatem, corporique exanimato terram para leuem, dum nouissimum clangorem tubarum Iobelaei sempiterni exaudiat

Tibi uero, Baftinellere felicissime, gratulamur expectatum in coelum iter, ubi conspectu Dei beatissimi iucundissimo, quem mortalis oculi imbecillitas non capit, solatio compleris insatiabili, ubi Adolphum tuum, leuamento senectutis tuae immatura praereptum morte, summo

summo nunc restitutum splendore, maxima iucunditate, recipis, ubi Tuorum omnium societate, sine ullo disiunctionis metu, recrearis. Tibi iam data est summa pax, summa tranquillitas, nos laboriosae uitae sollicitudines urgent, ac saepe respirare non sinunt. Tu in coelitem confociationem receptus, laudes Dei infinitas canis, nos iubila querelis miscemus. Tibi debita sunt omnia condonata, nos fragilitatis nostrae conscientia quotidianis cogit precibus ueniam exorare. Tu patriae es uerae nunc redditus, in quam nos, turbida huius uitae peregrinatione confecti, properamus. Maecte hac felicitate Tua. Sed o nos infelices ac miseros, qui, quid quantumque detrimenti e funere Tuo capiamus, sentimus magis, quam uerbis assequi numerando possumus, necessitudine Tecum amicitiae coniuncti. Profundit Coniux amantissima Tui lacrymas plurimas, quod Maritum, quo ornatiorem, quo meliorem, quo humaniorem optare sibi non potuit, amisit. Squalent Liberi, quod tam beneficum, tam indulgentem, tam salutis suae cupidum, patrem desiderant, in medio spei cursu. Video generum Soceri casum desentem, cuius consiliis saluberrimis, et consuetudine fuit dulcissima saepe numero delectatus. Audio lugubres lamentationes, fletibus interruptas moerentibus, caeterorum cognatorum amicorumque, quibus Bastinelleri amor, fides, constantia, trepidis fuit temporibus spectata. Socius doloris ac particeps Iurisconsultorum Ordo lamentatur, duce suo priuatus, cuius prudentiae officiorumque memoria nunquam intermoriatur. Haec ipsa denique Musarum sedes praecipuum quoddam decus ablatum sibi gemit, totumque eruditum orbem in luctus communitatem trahit

E

Cui

Cui aegritudini tam iustae, quam communi, quamuis possem fomenta solatiaque ex ipsa Bastinelleri felicitate afferre, cui uidentur inuidere, qui nihil profuturis querimoniis non temperant, Deum tamen comprecabor potius, ut uulnus, ab se acceptum, obliget, ac sanet. Excitet perculsam damno suo Familiam nobilissimam, ut, animis collectis, in pronoea Dei acquiescat, tam inusitato comprobata specimine, ut parentis sui faustis precationibus fulciatur, ut rerum secundiorum commutatione reficiatur, atque ornetur. Sufficiat in Bastinelleri locum, profecto grauissimum, uirum, qui doctrinae copia, excellentia uirtutum, tot tamque continentium perseuerantia laborum, iacturam, quam fecimus, compenset, propositis sibi non solum ad inueniendum, sed etiam ad imitandum, hominum fama perpetua celebratissimorum, Ziegleri, Bergeri, Wernheri, Leyseri, aliorum complurimum, imaginibus

Postremo Vobis, Auditores, Viduae tristissimae, ac totius Gentis Bastinelleriae nomine, grati animi deuincio memoriam, quod Vestra praesentia honorificentissima, Viri beatissimi gloriae, pietatique domesticae, tam praeclarum uoluistis testimonium dare. Quod beneficium insigne sicut moerorem eius non mediocriter imminutum leuauit, ita mecum uotis precationibusque contendit, ut, Deus benignissimus, sol iustitiae, cuius lumen clarissimum nos collustrauit nuper, fortunam uestram manentem, totamque Academiam, semper in tuto collocatam, praestet quam florentissimam. Ita, Bastinellere Desideratissime, uale. Nos te eo, quo Deus quemque iusserit, ordine cuncti sequemur

Trauer=CANTATA

welche bey der

auf die Sinsenkung

Des weyland

MAGNIFICI

Hochedelgebobhrenen, Best und Hochgelahrten Herrn,

S S R R S

Sebhard Christian Bastinellers,

Weitberühmten JCTI,

Ihro Königl. Majestät in Pohlen, und Churfürstl.
Durchl. zu Sachsen rc. rc. Hochbestallten Hof- und Justitien-Raths,
des Geistlichen Consistorii allhier Hochverordneten Directoris, Decretalium
Professoris Publici, und der Juristen-Facultät Hochansehnlichen Ordinarii
auf hiesiger Universität, auch des Hof-Gerichts ersten Assessoris auf der
gelehrten Banck, und des Schöppen-Stuhls Senioris

am 22ten October 1755

in der hiesigen Academischen Stifts-Kirche

gehaltenen

ORATION,

musicalisch aufgeföhret worden.

F

6.

CANTATA

T V T T I.

Der Gerechte ist auch in seinem Tode
getrost.

A R I A.

Nach! lehre mich, mein Gott,
Die Kunst getrost zu sterben.
Und dereinst Friedens-voll die Augen zuzuthun,
Laß mir dein theures Blut die blassen Lippen färben,
Und laß in deinem Schoß mein sterbend Herze ruhn.

RECITAT.

Das Sterben ist kein Rosenbrechen,
Doch, wer an Jesu Schmerzen denkt,
Und sich in seine Wunden senkt,
Kann alle Dornen brechen,
Die sonst der Tod ins Herze drückt.
Ein Blick nach Jesu Kreuz erquicket,
Daß wir, als Helden, stehen:
Und wann durch Gottes Macht,
Der letzte Kampf vollbracht,
Im Sterben auf zum Erbe gehen.

A R I A.

Siehe! Christus ist mein Leben,
Und Sterben mein Gewinn.
Laß Tod und Hölle beben,
Mir bleibt ein froher Sinn,
Nimm, Erde, deine Glieder,
Nimm deinen Staub nur wieder,
Ich geb es willig hin.

C H O R A L.

Christus, der ist mein Leben,
Sterben ist mein Gewinn.
Dem thu ich mich ergeben,
Mit Freuden fahr ich dahin.

CANTATA nach der ORATION.

A R I A.

Preis und Schmuck der Zions Alten,
Wohlverdienter Ehren-Ruhm,
Bleibt dein ewigs Eigenthum,
Das wir werth und heilig halten.
Preis und Schmuck der Zions Alten,
Wohlverdienter Ehren-Ruhm,
Bleibt dein ewigs Eigenthum,
Das wir werth und heilig halten.

RECITAT.

So lange noch die Mufen-Schaar,
Aus dieses Elb-Ströhm's Hippocrene trinket,
Ja! bis der Bau der Welt
Einst in sein erstes Nichts versinket,
Soll uns dein angefangnes Hall- und Jubel-Zahr,
Zu einer ewigen Gedächtniß-Feyer bleiben.
Wir wollen der Verdienste grosse Zahl,
Nicht in zerfließend Thränen-Salz,
Auf diesem Trauer-Saal,
Wohl aber in die Herzen
Als in festen Marmor, schreiben.
Eusebie wird denen Zions-Helden,
Auch in dem späten Alter
Nach vermelden,
Wie wohl es dir, du eifrender Justin, allhier
Auf diesem Aroer gelungen.
Schrift, Schrift, war dein Pannier,
Die hat den Feind bezwungen.

A R I O S O.

So giebt Gott Sieg,
Nach wohlgeführtem Krieg.
So wüßtest du, durch Ringen und durch Kämpfen,
Den frechen Schwarm zu dämpfen.

RECITAT.

Ihr aber, die ihr **WERTHEILERS** hohe Lehren,
Wie Israel, das Manna aufgefaßt,
Laßt ab, durch Klage, Kieder,
Den in seiner Ruh zu stören,
Den Grufft und Grab,
So mancher schweren Centner Sorgen-Last,

Und Creuzes Hige, durch die kühlen Bogen,
Nach eignen Wunsch, entzogen.
Und den des Allerhöchsten Geist,
Nach erst vorher gegangnem Sturm und Brausen,
In einem stillen sanfften Saufen,
Wie den Thibit, zu Salems Geißlern reißt,
Wo Gottes Füllhorn selbst die Seele,
Aus Goels Wunden-Höhle,
Wie Hrael, mit Honig aus den Felsen speißt.

D V E T T O.

Schlafst, ihr redlichen Gebeine,
Bis euch Gott zum Leben rufft.
Aber tragt die Sorgen-Steine,
Hochbetrübte, mit zur Grufft.
Wäht sie, wenn sie heftig drücken,
Bey der Kummer-vollen Nacht,
Auf des Heylands starken Rücken,
Der bey **W A S T I N E L L E N** wacht.

D. C.

RECITAT.

Last: theuerstes Gemahl und Kinder,
Künftig Harm und Gram nicht Ueberwinder werden.
Gott zeigt **E U C H**, auf dem Nebo dieser Erden,
Wie Mofi, Canaan, wo Milch und Honig rinnt.
Nur höret, wie der Mund, aus der gewehnten Grufft,
Noch diese Trostes-vollen Worte rufft:

A R I O S O.

Mein Heyland löste mich zu erst,
Von Band und Ketten,
Und der wird **E U C H**,
Bis zu dem Licht gestirnten Reich
Auch heben, tragen, und erretten.

C H O R A L.

Komm, o Christe! komm, uns auszuspannen,
Löß uns auf, und führe uns bald von dannen,
Bey dir, o Sonne!
Ist der Frommen Seelen Freud und Wonne.

RECTOR
ACADEMIAE VITENBERGENSIS
GEORGIUS
RVDOLPHVS
BOEHMER
PHILOSOPHIAE ET MEDICIN. DOCTOR
ANATOMIAE ET BOTANICES PROF.
PVBL. ORDINARIVS
CIVIBVS ACADEMICIS
S. D. P.

Q
ACADEMIE
GEORGIVS
RVDOLPHVS
BOLLMER
PHILOSOPHVS ET MEDICVS DOCTOR
ANATOMIE ET BOTANICÆ PROF.
CIVITATIS ACADEMICVS

Quantum iis in rebus, quibus maxime reipublicae salus continetur, ars boni et aequi valeat, ii demum recte intelligent, qui regna et ciuitates bonis legibus nihilominus, quam armis, stare ex historiae monumentis cognouerint. Quoties enim hosti arma vim propulsandi fortunasque ciuium defendendi causa opponuntur; quisque videt, hactenus publicae securitati consuli, ne in corpora, bona, opes, subita violentia incurrat: at leges enim vero vbi arman- tur, bonorum ad praefidium terroremque malorum, longe atrocior pestis opprimitur, validiores machinae disturbantur, grauiora discrimina vitantur, instructiores insidiae atque laquei declinantur. Ita quantum bonis ducibus propter victorias praeclaras manuque defensionem rempublicam tribuitur; tantum sacerdotibus iustitiae laudis et praemii merito decernitur ob ciues seruatos, contra maleficiorum, scelerum, improbitatis, calliditatis, licentiam, vel vires.

Quis hinc non animo concipiat, quem nunc in luctum non Academia solum haec, sed tot illustria quoque collegia, tot fora, tot iustitiae et legum domicilia per vniuersam, qua patet, Germaniam sint coniecta, quum funus ducendum sit magno huius artis antistiti, quam in regenda et salute et vtilitate publica diximus principem. Ereptus est nobis per hos dies morte, vt non immatura naturae, ita nimium desiderii omnium bonorum acerba, **GEBHARDVS CHRISTIANVS BASTINELLER**, vir, quamdiu superfuit splendore natalium ac fortunae, amplitudine munerum, et meritum fama illustris, magnoque, quo inclaruerat, nomine commemorandus in primis, narrandusque posteris, et in his numerandus, quorum vt negata sit praesentia, durent ac plura saecula complectantur benefacta. Erat is ordinis sui, quin collegiorum singulorum, quibus reddendi iuris apud nos imposta est cura, praeses; erat

moderator et exactor omnium, quibus iustitiae rationes constant: erat his praeful datus, quorum effatus fortunae hominum pendent; erat commune oraculum, a quo peterentur sortes, quoties caput, fortuna, existimatio non ciuium modo, sed exterorum etiam quorumuis in discrimen vocarentur; erat, cuius auctoritas aliis adspectanda esset, quibus idem muneris committeretur; erat, qui a serenissimo Principe in consilium adhiberi, et ad defendenda iura patriae atque domus augustae requiri posset, erat is, quem soli ignorent, qui nesciant, quantum huic vni impositum fuerit. Vbi erit, qui de iacturae, quam fecimus, magnitudine dubitandum putet? quid academia haec in posterum de suis rebus speret, quae tantum eius humeris ex sua salute, vt quem in suo ordine loci antiquioris ius ad hanc necessitatem arctaret, incubuisse senserit? quid tot, qui suis rebus metuunt, et in periculis capitis, opum, existimationisque versantur, atque squallorem prorsus miserasque perlato grauissimas experiuntur, fiduciae et consolationis reliquum habebunt? Vbi ara illa iustitiae, ad quam tutus sit, qui puras saltem manus attulerit? Ah! si quem plangere fas certe vnquam fuit, hunc plangamus, a quo tot et tanta rebus communibus praestanda fuerant!

Sed nostras iam spes destituit, cuius enarrare vitam longe maioris operae foret, quam, quae his includi spatiis, et hac angustia temporis impendi, posset. Patrem eius ANDREAM BASTINELLERYM, augustissimo Prussiae regi a bellicis consiliis inprimis fidum, et Halae Saxonum splendidissimis ministeriis praeditum, quis ignorat? Quod natalibus eius dignum fuit, in primae adolefcentiae annis praestitit, vt futuri incrementi, quod expectari pro fortuna cuiusque solet, magna documenta daret. In academiis tempus consumpsit, vt A. P. C. N. CIO MD CC VII, panegyricum diceret Friderico
Guil-

Guilhelmo, Principi tunc iuuentutis, Prussiae hinc regi, et parentum vota, quantum in ipso fuit, impleret. Quod autem generosi animi esse solet, ut coelum mutare gestiat, et diuersarum terrarum bona nosse cupiat, A. P. C. N. 1100 CC VII. instituit, ut peragrata Germania, non prius conquiesceret, quam, donec A. P. C. N. 1100 CC X signo quasi ad melioris fortunae auspicia sublato, comes legeretur et itinerum socius a nobilibus adolescentibus Cislebio et Legato. His curis defunctus, in quibus molestiae plus, quam emolumenti, nisi futura magis, quam praesentia, respiciantur, tandem animum ad publica commoda conuertit, atque Maresburgi Zechio, L. B. Principis a sanctioribus consiliis, et episcopalis eparchiae supremo praefecto, operam approbavit, et notarii functus officio, iurisdictioni etiam plurium villarum praefuit, atque munus publicum cum laude gessit. Inde honoribus academicis Halae Sax. A. P. C. N. 1100 CC XI. potitus, post triennium Vitebergae doctrinae ordinarii professoris locum obtinuit, et pluribus documentis suae diligentiae fidem fecit, donec per gradus eo eniteretur, ut A. P. C. N. 1100 CCLII. Leysero, magno huius academiae lumini, successor datus, omnibus, quae hic florent, collegiis, in quibus ius dicitur, praeesset. Quantum in hac litterarum exercitatione operae pretium fecerit, non melius arbitror posse intelligi, quam ex Sigismundi, magni imperatoris, iudicio. Habuit ille circa se inter paucos carum, et multarum rerum experimentis spectatum, Georgium Fiscellinum; cui ob merita nobilium iura et dignitatem concessit. Is vero, ubi primum in concilium vocatus adfuit, de loco, quem inter adfessores caperet, dubitans, ad equitum demum subsellia, nonnihil haesitans tamen, et sui consilii rationes, ut videbatur, ipse inquirens, transiit. Quod cum imperator animaduertisset, ridendo subiecit, cur huic, quem litterae habent, praeferreret honorem, qui nobilitati attributus sit; cum ipse ex hominibus indoctis quoties die sexcentos possit creare nobiles,

biles, sed ex omnibus istis ne vnum quidem doctorem. Hoc pretium, quo honesta studia et reipublicae utilitati adcommodata censentur, aestimavit, si quisquam, et aliis rebus praetulit, noster; cuius eruditionis monumenta dudum versantur omnium manibus, neque hic sunt commemoranda, quum et famae habeant, quantum merentur, et gratiae, quantum inter peritos ex usu rerum et saeculi moribus edoctos colligere possunt.

Neque tamen in umbra, quod studia amaret, confenuit, aut scientiae nescio cuius otiosae magister a rebus gerendis abhorruit; sed, quod Euphrates consolando Plinio iuniori fuggerat, ipse quoque ultro statuit, esse hanc philosophiae, et quidem pulcherrimam partem, agere negotium publicum, cognoscere, iudicare, promere et exercere iustitiam, quaeque doceant alii, in usu habere. Incredibile dictu est, quantum sollertia sua et assiduitate inter eos, qui de iure respondent, eminuerit, quam famam sibi comparauerit, et quam nominis celebritatem iis etiam in locis consecutus sit, vbi ad praestantissimas artes atque legum praesidia neque ingenia praeclara, neque hominum studia, neque principum gratia desit. Longum foret enarrare, quantum auctoritate eius commoveri vidisset passim iuris peritos iudicesque, aut quoties de iure sic responderit, ut acutissimorum satisfaceret iudicio, expectationem superaret. Sunt in manibus hominum, exemplique et doctrinae causa servantur, quibus aenigmata legum nodosque litium soluit, et causarum ambigua vel implicita certi atque constituti iuris ad praescriptum evoluit, lumenque praetulit his, et qui porro iudicaturi erant, et qui ipsi de suis, quae agerentur, rebus solliciti, viam quaerebant.

Nec erant obscura, quae sic, vni officio intentus, quotidie gerebat. Erat in hac Academia locato magna
et

et benigna ex erudienda iuuentute florentissima materias; multum in dies laudis hinc ferebat; multum gratiae colligebat. Maior tamen claritas eum circumfunde-
bat, quoties illustribus in collegiis sic ornaret, quem occupasset, locum, vt coniectura et opinione omnium dudum huic destinaretur, qui, cum esset primus, non alii deberi sit visus.

Magnis laudibus Hadrianum quondam veteres extulerunt, quod in consilio habuerit non amicos solum suos aut comites, sed iuris consultos etiam, quos tamen senatus maxime probasset. De Alexandro Seuerio sic optimus quisque statuerat, nihil male consuli, imperante illo, potuisse propterea, quod vsus perpetuo consiliariis sit viris clarissimis, et quorum maior pars peritiam legum censebatur. Rex longe potentissimus FRIDERICVS AVGVSTVS, optimus princeps atque pater patriae indulgentissimus, pro eo, ac sui populi amorem clementia, maiestatemque sapientia, miscet, nec in antiquitate exemplum, neque nostra in memoria aemulum, neque inter posteros imitatore inuenit, quantum ad haec pertinet, in quibus publica utilitas vertitur. Huius autem iudicio quum BASTINELLER, verus academiae huius lumen atque ornamentum, admotus officio fuerit, cuius partes ad rempublicam vniuersae sic referuntur, vt et dignitate, et grauitate curarum, et sanctitate munerum excellat, quicumque ad id electus fuerit; quis hic laudes tanti viri, aut meritorum commemorationem, aut actorum enumerationem exspectauerit? Laudatore opus foret, quem nec ingenii felicitas, neque otii copia, neque litterarum scientia multarum, nec orandi etiam facultas destitueret, aut cui temporis certe satis ad meditanda magnarum rerum et spectatae virtutis praeconia concederetur.

Solae

Solae scilicet pietatis superfunt partes, vt digna aestimatione iacturam pendamus, quam academia et patria fecit, quum BASTINELLERVM efferimus, cuius memoria vt omnibus bonis, et amantibus litterarum, et reipublicae cupientibus, sancta et honorata erit, ita, qui eius tumulo praestandus est, cultus de studiis certe nostris et voluntate testetur. Vita eius libris narranda potius, quam exiguis chartis concludenda, non metuit hanc, quibus corpus obnoxium fuit, humanae fragilitatis sortem. Assiduitate studiorum et laborum diu erat, quod valetudini nocuerat. Recuperatis aliquantum viribus, solitis muneribus, quae ne infirmus quidem intermiserat vnquam, sic sese reddiderat, idque aetate vergente, vt cum vegetis atque integris, auctiora sibi in dies pensa indicens, certaret, neque, quod publicae vtilitati in hunc modum tribueret, decedere curando corpori existimaret. Morti, cui aliquoties iam antea proximus fuerat, occurrit constans et intrepidus, tanquam qui in eo quoque officii meminisset, vt Christo liberatori ad meliorem vitam euocanti sine cunctatione pareret. Scilicet quum hic viuendum duxisset, vt et in religione colenda, et munere implendo, sine intermissione laboraret, non prius laboris finem respiciendum putauit, quam inter coelites viuere iuberetur. Quantum ergo omnis diuini humanique iuris antistiti, quamdiu superfuit, meritissimo res publica et nostra haec academia debet, tantum sit nobis curae perfoluendus ipsi honos supremus, vt funus eius in templum arcis cras hor. pom. III. ducendum frequentes profequamini, atque ita studia Vestra declaretis, vt et humanitate, qua estis praediti, dignum, et huic academiae gloriosum, et reuerentiae erga domum clarissimam conueniens erit. P. P. Viteb. a. d. XII. Cal. Nov.

A. P. C. N. CIO IO CC LV.

VITEMBERGAE
PRELO EPHRAIM GOTTLOB EICHSFELDI
ACADEMIAE A TYPIS

Za. 1468. 20

1018

Sb.

110

ORATIO FVNEBRIS
IN
EXEQVIIS SOLEMNIBVS
VIRI SVMMI AC IVRISCONSVLTI
ILLVSTRIS
GEBHARDI
CHRISTIANI
BASTINELLERI D

SAC. REG. MAL. POLON. AC PRINC. ELECT
SAXON. A CONSILII AVLAE CONSIST
ECCLES. DIRECTORIS CVRIAE PROVINC
ET SCABINATVS ASSESSORIS DECRET. PROFESS
PRIMARIJ ATQVE ORD. IVRIDICI ORDINARIJ
ET SENIORIS
IN AEDE ACADEMICA

A. R. G. CID 10 CC LV

XL KAL. NOVEMBER

HABITA

AB

RIDERICO HILLERO

PVBL. ET SCHOL. RECT

VITEMBERGAE

PHRAIM GOTTLB EICHSFELDI

ACADEMIAE A TYPIS

a.

